ÚJ ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

#1 *New York Times* Bestseller

AZ UTOLSÓ ÓRÁK

• Első könyv •

fine selection

Aranylánc

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

Aranylánc

AZ UTOLSÓ ÓRÁK

· Első könyv ·

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ELSŐ RÉSZ

„Emlékezetes napom volt ez, mert nagy változást idézett elő sorsomban. De így jár mindenkinek az élete. Képzeljük csak el, hogy életünk valamelyik napja kimaradt volna s gondoljuk meg, mennyire másként alakul akkor egész életünk. Olvasóm, pillanatra állj meg itt s gondolj a hosszú láncra, a vas vagy arany, a tövisek vagy virágok láncára, amely sohasem nyűgözött volna le, ha meg nem formálódik első szeme valamely emlékezetes napodon."

– Charles Dickens: *Nagy várakozások*[1] –

[1] Mikes Lajos és Telekes Béla fordítása

A múlt:
1897

Lucie Herondale tízéves volt, amikor először találkozott a fiúval az erdőben.

Lucie, aki Londonban nőtt fel, sohasem hitte volna, hogy létezik olyan hely, mint Brocelind. A Herondale-birtokot minden oldalról erdő vette körül, a fák lombja pedig úgy hajolt egymás felé, mintha elővigyázatosan sugdolóznának: nyáron sötétzölden, ősszel aranybarnán. A mohaszőnyeg olyan zöld és puha volt Lucie talpa alatt, hogy az apja azt mondta: éjszakánként tündérek párnája, s a fehér csillagvirágok – amik csak Idris rejtett országában nőnek – karkötőként és gyűrűként szolgálnak az apró kezükre.

James, persze, azt mondta Lucie-nek, hogy a tündéreknek nincs párnájuk, a föld alatt alszanak, és ellopják a rossz kislányokat álmukban. Lucie ezért rálépett a lábára, ami azt jelentette, hogy papa felkapta és bevitte a házba, még mielőtt veszekedés törhetett volna ki. James a régi és előkelő Herondale családból származott, ám ettől még nem érezte rangon alulinak, hogy meghúzza a kishúga copfjait, ha úgy hozta a szükség.

Egyszer, egy késő esti órán, Lucie-t felébresztette a ragyogó hold.

Úgy áradt be a fénye a szobájába, akár a tej: fehér csíkokat rajzolt az ágyára és a fényes parkettára.

Lucie kikászálódott az ágyból, kimászott az ablakon, és puhán ért földet a lenti virágágyásban. Nyári este volt, a hálóingében sem fázott.

Az erdő széle – alig az istállókon túl, ahol a lovakat tartották – mintha ragyogott volna. Úgy szállt arrafelé, mint egy kis szellem. Papucsba bújtatott lábacskája alig érte a mohát, ahogy beslisszolt a fák közé.

Eleinte azzal szórakoztatta magát, hogy láncot font a virágokból, hogy felaggassa őket a faágakra. Aztán úgy tett, mintha ő lenne a vadász elől menekülő Hófehérke. Szaladt az egymásba gabalyodó fák között, majd színpadiasan hátrafordult, és elálló lélegzettel a homlokához emelte a kézfejét. „*Engem* sohasem fogsz lemészárolni – mondta. – Mert királyi vér csörgedezik az ereimben, és egyszer majd királynő leszek, kétszer olyan erős, mint a mostohaanyám. És le fogom vágni a fejét."

Később eszébe jutott, hogy talán nem teljesen jól emlékezett Hófehérke meséjére.

Ám attól még nagyszerű móka volt, és negyedjére vagy ötödjére rohant végig a fák között, amikor ráeszmélt, hogy eltévedt. Már nem látta a Herondale-kúria ismerős körvonalait a lombokon túl.

Pánikba esve megpördült. Az erdő már nem varázslatosnak tűnt. A fák sokkal inkább fenyegető szellemekként tornyosultak fölé. Mintha földöntúli hangok csevejét hallotta volna a levelek susogásán túl. Felhők gyülekeztek, eltakarták a holdat. Lucie egyedül volt a sötétben.

Bátor volt, de csupán tízéves. Halkan elsírta magát, majd futni kezdett arra, amit jó iránynak vélt. Az erdő viszont egyre sötétebb

lett, a tövisek pedig egyre sűrűbbek. Az egyik beleakadt a hálóingébe, s hosszan felhasította az anyagot. Lucie megbotlott…

Elesett. Olyan érzés volt, mint amikor Alice lezuhan Csodaországba, csak sokkal kevesebb ideig tartott. Bukfencet vetve landolt a kemény talajon.

Nyöszörögve felült. Egy földbe ásott kerek lyuk aljára került, aminek a sima fala néhány lépésnyivel magasabb volt annál, mintsem hogy elérhette volna a tetejét.

Megpróbálta belevájni a kezét a földbe, ami minden oldalról körülvette, hogy felmásszon rajta, mintha egy fa lenne. A föld viszont puhának bizonyult, így szétmállott az ujjai között. Miután ötödjére is lepottyant a gödör faláról, észrevette, hogy valami fehérség ragyog a meredek talajból. Remélte, hogy egy gyökér az, amin felmászhat, ezért gyorsan elindult felé, hogy megragadja…

Föld hullott le róla. Egyáltalán nem gyökér volt, hanem egy fehér csont, és nem egy állaté…

– Ne sikíts! – szólalt meg fölötte egy hang. – Attól idejönnek.

Lucie hátrahajtotta a fejét, és csak nézett. Egy fiú hajolt be a gödörbe odafentről. Idősebb volt, mint Lucie bátyja, James – talán már tizenhat éves is. A fiúnak szép metszésű, de mélabús arca volt, és olyan egyenes fekete haja, amiben nem látszott nyoma hullámnak. Kis híján az ingnyakáig ért a haja.

– Kik jönnek? – tette csípőre a kezét Lucie.

– A tündérek. Ez az egyik gödörcsapdájuk. Többnyire arra használják ezeket, hogy állatokat fogjanak vele, de nagyon fognak örülni, hogy egy kislányt találnak helyette.

– Úgy érted, hogy meg fognak enni? – állt el Lucie lélegzete.

– Nem valószínű – nevetett a fiú. – Bár azon kaphatod magad, hogy köznemesi rangú tündéreket szolgálsz a Hegyalja-vidéken

életed hátralévő részében. És soha többé nem találkozhatsz a családoddal – tette hozzá a szemöldökét fel-le táncoltatva.

– Ne próbálj ijesztgetni! – közölte vele Lucie.

– Biztosíthatlak, hogy csakis a színtiszta igazat mondom. Nekem még a nem színtiszta igazság is derogál.

– Ne beszélj butaságokat se! Én Lucie Herondale vagyok. Az apukám Will Herondale, nagyon fontos ember. Ha megmentesz, jutalmat fogsz kapni.

– Egy Herondale? Ilyen az én formám – sóhajtott fel a fiú, s közelebb húzódott a gödör széléhez, hogy odanyújtsa a kezét. Egy heg csillant meg a jobb kézfején; elég csúnya, mintha megégette volna magát. – Gyere!

Lucie két kézzel megmarkolta a fiú csuklóját, aki meglepő erővel kihúzta. Egy szempillantás múlva már mindketten talpon voltak. Lucie most már jobban látta a megmentőjét: idősebb volt, mint gondolta, és elegáns fekete-fehérbe öltözött. Megint előbújt a hold, így az is látszott, hogy a fiúnak olyan zöld a szeme, mint a moha az erdőben.

– Köszönöm – szólalt meg Lucie meglehetősen kimérten. Végighúzta a kezét a hálóingén. Elég koszos volt.

– Gyere csak! – mondta gyengéd hangon a fiú. – Ne félj! Miről beszélgessünk? Szereted a meséket?

– Imádom a meséket! Ha nagy leszek, híres író leszek majd.

– Csodásan hangzik – válaszolta a fiú, de valamiért bánatosan csengett a hangja.

Együtt sétáltak az erdei ösvényen. A fiú mintha tudta volna, merre tart, mintha nagyon jól ismerte volna az erdőt. Biztos elrabolták a tündérek kiskorában, hogy egy közülük valót rakjanak a helyére – gondolta bölcsen Lucie. Megmentője sokat tudott a tündérekről,

ám szemlátomást nem volt közülük való, hiszen figyelmeztette Lucie-t, hogy elrabolhatja a tündérnép, ami bizonyára vele is megtörtént. Lucie inkább nem hozta fel a témát, nehogy a fiú kellemetlenül érezze magát, elvégre borzalmas lehet, ha az embert elrabolják a tündérek, és elszakítják a családjától. Helyette inkább a tündérmesék hercegnőiről kezdett el vele társalogni, vagyis arról, hogy melyikük a legjobb. Mintha egy szempillantás alatt visszaértek volna a Herondale-kúria kertjébe.

– Felteszem, hogy ez a hercegnő innen már visszatalál a kastélyba – hajolt meg a fiú.

– Ó, igen – vette szemügyre a szobája ablakát Lucie. – Szerinted tudni fogják, hogy kijöttem?

A fiú nevetve sarkon fordult. Már a kapunál járt, amikor Lucie utánaszólt.

– Mi a neved? Én elárultam neked az enyémet. Téged hogy hívnak?

A fiú habozott egy pillanatig. Csupa fekete-fehérség volt az éjszakában, mint egy kép Lucie valamelyik könyvéből. Mélyen és kecsesen meghajolt, ahogy régen a lovagok tehették.

– „Engem sohasem fogsz lemészárolni – mondta. – Mert királyi vér csörgedezik az ereimben, és egyszer majd királynő leszek, kétszer olyan erős, mint a mostohaanyám. És le fogom vágni a fejét."

Lucie felháborodva felnyögött. Hát hallgatózott a fák között, amikor ő játszott? Hogy merészeli kigúnyolni? Felemelte az öklét, hogy megrázza a fiú felé, de addigra már el is tűnt az éjszakában, csak a nevetése visszhangzott utána.

Hat évbe telt, mire újra találkoztak.

1

Jobb angyalok

„Így lépnek vágyaink árnyai mindig önmagunk
és jobb angyalaink közé és ezek megfogyatkoznak sugaraikban.”
– Charles Dickens: *Barnaby Rudge*[2] –

James Herondale éppen egy démonnal harcolt, amikor hirtelen beszippantotta a Pokol.

Nem ez volt az első alkalom, hogy megtörtént, és nem is az utolsó. Pillanatokkal korábban egy meredek háztető szélén térdelt London középső részén, mindkét kezében egy-egy hosszú és vékony dobókéssel, és az járt a fejében, hogy milyen undorító a városban összegyűlt hulladék. A mocsok mellett üres italosüvegek és állati csontok is voltak: a bal térdénél minden kétséget kizáróan egy döglött madár hevert az esőcsatornában.

Valóban, milyen csillogó egy árnyvadász élete! Jól *hangzott* – gondolta az alatta elterülő kihalt sikátorra meredve. A szűk hely tele volt szeméttel, amit haloványan megvilágított a félhold odafentről.

[2] Berczik Árpád fordítása

A harcosok különleges faja, egy angyal leszármazottjai, olyan erőkkel felruházva, amik lehetővé tették, hogy fényes adamantinfegyvereket használjanak, és szent rúnák fekete jelöléseit hordják a testükön – olyan rúnákét, amik erősebbé, gyorsabbá és halálosabbá teszik őket minden mondénnál; olyan rúnákét, amik fényesen lángolnak a sötétben. Soha senki sem ejtett szót olyan dolgokról, mint a véletlen rátérdelés egy döglött madárra a várakozás közben, amíg felbukkan egy démon.

Ordítás visszhangzott odalent a sikátorban. James jól ismerte a hangot: Matthew Fairchild hangját. Egy pillanatig sem habozott, levetette magát a tetőről. Matthew Fairchild volt az ő *parabataia*: vértestvére és harcostársa. James felesküdött a védelmére, bár ez nem mintha számított volna: bármikor az életét adta volna Matthew-ért, eskü ide vagy oda.

A sikátor végében, ahol egy keskeny házsor mögé kanyarodott, mozgás villant. James megpördült a tengelye körül, amint egy démon üvöltve előlépett az árnyékból. Látszottak a bordák a szürke testén, görbe és éles csőrében csálé fogak sorakoztak, mancsszerű lábain pedig széttárta a veszélyes karmokban végződő ujjait. Egy *deumas démon* – gondolta James komoran. Határozottan emlékezett rá, hogy olvasott a deumas démonokról az egyik régi könyvben, amit Jem bácsikájától kapott. Valamiről nevezetesek. Talán különösen ádázak vagy szokatlanul veszélyesek? Az tipikus lenne, nemde? Hogy miután ennyi hónapon keresztül egyáltalán nem találkozott semmilyen alvilági tevékenységgel, ő és barátai éppen belebotlanak az egyik legveszélyesebb démonfajtába.

Apropó – *hol* vannak a barátai?

A deumas megint felbődült, és James felé vetette magát, miközben hosszúra nyúlt zöld cseppekben folyt a nyála.

James hátralendítette a karját, hogy eldobja az első kést. A démon egy pillanatra rászegezte a tekintetét. Izzó zöld és fekete szeme volt, tele gyűlölettel, ami hirtelen átcsapott valami másba.

Valami felismerésfélébe. De a démonok – legalábbis az alacsonyabb rendűek – nem ismerik fel az embereket. Elvetemült állatok, akiket színtiszta mohóság és gyűlölet hajt. Amíg James meglepetten habozott, mintha kirántották volna a lába alól a talajt. Csak egy másodperce volt a *„jaj, ne, ne most"* gondolatra, mielőtt elszürkült és elnémult a világ. Az épületek elmosódott árnyakká változtak körülötte, az égbolt pedig fehér villám sújtotta fekete barlanggá.

Ökölbe szorította a jobb kezét a késén – nem a markolaton, hanem a pengén. Az éles fájdalom pofonként hatott rá, kizökkentette a kábulatból. Gyorsan kitisztult körülötte a világ annak minden színével és zajával. Alig volt ideje felfogni, hogy a deumas a levegőben van, felé nyújtott karmokkal, amikor kötelek suhintottak végig az égen, amik a démon lábát elkapva hátrarántották.

Thomas! – gondolta James, és valóban: az égimeszelő barátja jelent meg a deumas mögött a *bolá*jával. Mögötte pedig Christopher egy íjjal felszerelkezve, és Matthew egy szeráfpengével a kezében.

A deumas újabb üvöltéssel zuhant le a földre, amikor James éppen elhajította mindkét kését. Az egyik a démon torkába fúródott, a másik a homlokába. A démon befelé fordult szemekkel rángatózott, Jamesnek pedig hirtelen eszébe jutott, mit olvasott a deumas démonokról.

– Matthew… – szólalt meg éppen akkor, amikor a lény szétrobbant, olyan gennyes váladékkal és égett darabkákkal beterítve Thomast, Christophert és Matthew-t, amit csak trutymóként lehetett leírni.

Bemocskol – idézte föl megkésve James. A deumas démonok arról nevezetesek, hogy bemocskolnak. A legtöbb démon eltűnik, amikor meghal. A deumas démonok nem.

Ők felrobbannak.

– Mi…? Hogy…? – dadogta Christopher, aki szemlátomást nem talált szavakat. Fitos orráról és aranykeretes szemüvegéről ragacs csöpögött. – De hogyan…?

– Úgy érted, hogyan lehetséges, hogy végre megtaláltuk az utolsó démont Londonban, és az volt a legguszustalanabb?

James meglepődött, hogy milyen hétköznapian csengett a saját hangja: máris kiheverte a sokkhatást, miután bepillantást nyert az árnyékbirodalomba. Legalább a ruhája érintetlen maradt: a démon inkább a sikátor másik végét terítette be, amikor szétrobbant.

– Mi nem firtatjuk a miérteket, Christopher.

Jamesnek olyan érzése támadt, hogy a barátai neheztelve szemlélik. Thomas a szemét forgatta, miközben egy olyan zsebkendővel takarítgatta magát, ami ugyancsak félig megégett és tele volt trutymóval, így azután nem bizonyult túl hasznosnak.

Matthew szeráfpengéje szikrázni kezdett. A szeráfpengék – amiket angyali energia jár át – gyakran az árnyvadászok legmegbízhatóbb fegyverei, s a legjobb védelmet nyújtják a démonok ellen, viszont ettől még lehetséges, hogy a kellően sok gennyes váladék megártson nekik.

– Ez gyalázatos – dobta félre Matthew a kihunyt pengét. – Tudod, mennyit költöttem erre a mellényre?

– Senki sem mondta, hogy úgy öltözz fel a démonok elleni őrjárathoz, mintha statiszta lennél a *Bunbury – avagy jó, ha szilárd az ember*ben – vágott hozzá egy tiszta zsebkendőt James. A mozdulatnál

érezte, hogy fáj a keze. Véres vágás húzódott végig a tenyerén a kés pengéjétől. Ökölbe szorította a kezét, hogy ne lássák a társai.

– Nem hinném, hogy úgy öltözött fel, mint egy statiszta – jegyezte meg Thomas, aki már arra összpontosított, hogy letakarítsa Christophert.

– Köszönöm – nyugtázta kis meghajlással Matthew.

– Szerintem úgy öltözött fel, mint egy főszereplő – vigyorgott Thomas. Bájos arca szelíd barna szemeivel az egyik legkedvesebb volt, amit James valaha látott. Ez azonban nem jelentette azt, hogy ne szeretett volna gúnyolódni a barátain.

Matthew megtörölte az óarany színű haját James zsebkendőjével.

– Ez az első eset idén, hogy őrjárat közben tényleg találtunk démont, szóval arra számítottam, hogy a mellényem valószínűleg túléli az estét. Nem mintha rajtatok lenne felszerelés.

Valóban: az árnyvadászok általában felszerelésben szoktak vadászni, egyfajta rugalmas páncélban, ami strapabíró, bőrszerű fekete anyagból készült, és ellenálló a gennyes váladékkal, a pengékkel és hasonlókkal szemben, ám a démoni jelenlét vélhető hiánya az utcákon mindnyájukat egy kicsit lazábbá tette a szabálykövetésben.

– Ne sikálj már, Thomas – hadonászott a karjával Christopher. – Vissza kéne mennünk az Ördögbe, és ott rendbe szedni magunkat.

Egyetértő moraj futott végig a csapaton. Miközben a ragacson át elindultak vissza a főutcára, James elmerengett rajta, hogy Matthew-nak igaza volt. Jamesnek gyakran mesélt az apja, Will, azokról az őrjáratokról, amiket a saját *parabataiá*val, Jem Carstairsszel járt be – aki Jamesnek most „Jem bácsi" –, amikor szinte még minden éjjel démonokkal harcoltak.

James és a többi fiatal árnyvadász még mindig kitartóan őrjáratozott London utcáin, hogy felkutassák a démonokat, amik kárt

tehetnek a mondénokban, ám az utóbbi néhány évben sokkal ritkábban bukkantak fel ilyenek. Ez jó dolognak számított, persze, de akkor is. Kifejezetten furcsa volt. A démonok jelenléte továbbra is megszokott volt a világ többi részén, London mitől lett más?

Sok mondén járt-kelt a város utcáin, hiába járt már késő re. Egy pillantást sem vetettek a bepiszkított árnyvadászok csapatára a Fleet Streeten: a varázslatos rúnáik láthatatlanná tették őket mindenki előtt, akinek nem adatott meg a látás képessége.

Jamesben felötlött, hogy újra és újra milyen furcsa olyanok között lenni, akik nem látják. A Fleet Street szerkesztőségek és bíróságok székhelyéül szolgált Londonban, fényesen kivilágított pubokkal mindenfelé, ahol nyomdászok, ügyvédek és írnokok maradtak ki sokáig, hajnalig iszogatva. A közeli Strand koncert- és színháztermeinek népe – a lármásan nevetgélő, csoportokba verődött, jól öltözött fiatalok – üldözőbe vette az utolsó omnibuszokat.

A bobbik is odakint rótták a köröket, és azok a londoni városlakók, akiknek nem volt akkora szerencséjük, hogy legyen hová hazamenniük, motyogva gubbasztottak a szellőzőrácsoknál, ahonnan egy kis meleg levegő áradt ki – még augusztusban is előfordult, hogy az éjszakák hűvösek és nyirkosak voltak.

Miközben elhaladtak néhány ilyen gubbasztó alak mellett, az egyikük felnézett, James pedig egy vámpír sápadt bőrét és fénylő szemét pillantotta meg.

Elfordította a fejét. Az alvilág népével neki nem volt dolga, hacsak nem szegték meg a Klávé törvényeit. Egyébként is fáradt volt, az energiarúnák ellenére is: mindig kimerült attól, ha beszippantotta az a másik világ, a szürkeségével és a fekete, elmosódott árnyaival. Már évek óta megtörtént vele ilyesmi: tudta, hogy az anyja boszorkánymestervérének hozadéka.

A boszorkánymesterek emberek és démonok leszármazottai: képesek a varázslásra, ám nem viselhetnek rúnákat, és nem használhatnak adamantint, azt az átlátszó, kristályos fémet, amiből irónt és szeráfpengét lehet faragni. Az alvilágiak négy fajának egyike, a vámpírok, a vérfarkasok és a tündérek mellett. James anyja, Tessa Herondale ilyen boszorkánymester volt, az ő anyja viszont nem csupán ember volt, hanem árnyvadász. Tessa egykor maga is bírt az alakváltoztatás képességével, így bárkinek a külsejét magára tudta ölteni, élőkét és holtakét is: a boszorkánymesterek közül senki más nem volt képes erre. Más tekintetben is szokatlannak számított: a boszorkánymestereknek nem lehetett gyerekük. Tessa kivételt jelentett. Mindenki kíváncsi volt, hogy vajon mit jelenthet ez Jamesre és a húgára, Lucie-re, egy démon és egy ember valaha ismert első közös unokáira nézvést.

Hosszú éveken át úgy tűnt, hogy semmit nem számít. James és Lucie is viselhette a rúnákat, s úgy látszott, hogy ugyanazok a képességeik, mint az összes többi árnyvadásznak. Mindketten látták a szellemeket – például az Intézet saját csacsogós fantomját, Jessamine-t –, ám ez nem volt szokatlan a Herondale családban. Szerencsére mindketten „normálisnak" tűntek, legalábbis amennyire egy árnyvadász normális lehet. Mintha még a Klávé – az árnyvadászok kormányzó testülete – is megfeledkezett volna róluk.

Aztán amikor James tizenhárom éves lett, megtörtént az első látogatása az árnyékvilágban. Az egyik pillanatban még zöld gyepen állt, a másikban pedig már elszenesedett talajon. Hasonlóan kiégett égbolt magasodott fölötte. Kicsavarodott fák álltak ki a földből, mintha durva karmokkal markolászták volna a levegőt. James látott már ilyen helyeket a régi könyvek fametszetein. Tudta, mit lát: a démonok világát. Egy pokoli dimenziót.

Másodperceken belül visszazökkent a földre, de az élete már soha nem lehetett ugyanolyan, mint előtte. Éveken át ott volt a félelem, hogy bármelyik pillanatban újra beszippanthatja az árnyék. Mintha láthatatlan kötél kötötte volna a démonok világához, és az a kötél bármelyik pillanatban megfeszülhetett volna, hogy kirántsa őt az ismerős közegből egy olyan helyre, ahol a tűz és a hamu az úr.

Az utóbbi néhány évben úgy gondolta, hogy Jem bácsi segítségével sikerült az irányítása alatt tartani a dolgot. A ma esti eset – bár csak néhány másodpercig tartott – felzaklatta, s megkönnyebbült, amikor megjelent előttük az Ördög fogadó.

Az Ördög a Fleet Street 2. szám alatt volt, egy tisztesnek tűnő nyomda mellett. A nyomdával ellentétben viszont varázslat védte, így a mondénok nem láthatták, és nem is hallhatták az ablakokon és a nyitott ajtón kiáradó harsány dorbézolást. Favázas, Tudor-stílusú épület volt, aminek a rozoga és repedezett gerendáit boszorkánymesterek bűbája óvta meg az összeomlástól. A pult mögött a vérfarkas tulaj, Ernie csapolta a sört, a vendégsereg pedig pixikből, vámpírokból, farkasemberekből és boszorkánymesterekből állt.

Egy ilyen helyen általában hűvösen fogadták volna az árnyvadászokat, ám az Ördög fogadó vendégei már hozzászoktak a srácokhoz. Rikkantva és viccelődve üdvözölték Jamest, Christophert, Matthew-t és Thomast. James lent maradt a pubban, hogy elvegye az italokat Pollytól, a kocsmárosnőtől, míg a többiek felcaplattak a szobájukba, gennyes váladékot hagyva maguk után a lépcsőn.

Polly vérfarkas volt, és akkor vette a szárnyai alá a fiúkat, amikor James három éve először kivette a padlásszobákat, hogy legyen egy diszkrét búvóhelye a barátaival, ahová elvonulhatnak a szüleik szeme elől. Polly volt az, aki először Vidám Zsiványoknak hívta őket Robin Hood és a cimborái után. James azt gyanította, hogy ő

Locksley, vagyis Robin, Matthew pedig Will Scarlett. Thomas biztos, hogy Kicsi John.

– Szinte fel sem ismertem a bandátokat, amikor betrappoltatok ide ezzel a hogyishívjákkal beborítva – kuncogott Polly.

– Trutymóval – pontosított James, és elvette az üveg olcsó fehérbort. – Ez démonvér.

Polly elfintorodva rátett néhány viseltes konyharuhát James vállára. Aztán adott neki még egyet, amit rányomhatott a vágásra a kezén. Már nem vérzett, de továbbra is lüktetett.

– Azt a mindenit! – csodálkozott Polly.

– Ezer éve nem láttunk démont Londonban – jegyezte meg James. – Lehet, hogy nem cselekedtünk olyan fürgén, ahogy kellett volna.

– Gondolom, az összes fél megmutatni a képét – biztatta Polly, mielőtt elfordult, hogy adjon egy pohár gint Picklesnek, a törzsvendég kelpie-nek.

– Fél? – ismételte megtorpanva James. – Mitől fél?

– Ó, semmitől, semmitől – rezzent össze Polly, majd elsietett a pult túlsó végébe. James a homlokát ráncolva felment az emeletre. Az alvilágiak néha rejtélyesen viselkedtek.

Két nyikorgó lépcsősor vezetett a faajtóhoz, amire évekkel korábban odavéstek egy sort:

„Nem az számít, hogyan hal meg az ember, hanem az, hogy hogyan él. S. J."

James belökte a vállával az ajtót. Matthew és Thomas már ott terpeszkedett egy kör alakú asztalnál a lambériázott szoba közepén. Néhány kopott katedrálüveges ablak a Fleet Streetre nézett, amit itt-ott utcai lámpák világítottak meg, szemben pedig a Királyi Bíróság épületét lehetett halványan kivenni a felhős éjszakai homályban.

Kedves és barátságos helyiség volt, málladozó falakkal, ócska bútorokkal és szelíd lángokkal a kandallóban. A kandalló fölött egy márvány Apolló-mellszobor állt, aminek már régen letört az orra. A fal mentén mondén varázslók okkult könyvei sorakoztak: az Intézet könyvtára nem engedett be ilyesmit, de James gyűjtötte őket. Lenyűgözte, hogy vannak, akik nem a varázslat és az árnyak világába születtek, mégis annyira vágyódtak utána, hogy megtanulták, hogyan kell felfeszegetni a kapuit.

Thomas és Matthew már trutymómentes volt, ruhájuk gyűrött, de tiszta, ám Thomas homokszínű és Matthew óarany haja még láthatóan nedves volt.

– James! – örvendezett Matthew a barátja láttán. Gyanúsan csillogott a szeme; az asztalon egy félig már kiürült brandysüveg díszelgett. – Csak nem olcsó italt látnak szemeim?

James letette a bort az asztalra, Christopher pedig éppen akkor lépett ki a padlástér túlsó felében lévő kis hálószobából. A hálószoba már megvolt, amikor elfoglalták a helyet: az ágy még mindig ott állt, ám a Vidám Zsiványok egyike sem használta másra a kis helyiséget, mint arra, hogy ott szedje rendbe magát, illetve fegyvereket és ruhákat tároljon benne.

– James – szólalt meg elégedetten Christopher. – Azt hittem, hazamentél.

– Mi a csudáért mentem volna haza? – kérdezte James, helyet foglalt Matthew mellett, és ledobta Polly konyharuháit az asztalra.

– Fogalmam sincs – felelte Christopher, és kihúzta az egyik széket. – De megtehetted volna. Az emberek folyton furcsa dolgokat csinálnak. Nekünk volt egy szakácsnőnk, aki elment bevásárolni, és két hét múlva találtak rá a Regent's Parkban. Állatkerti gondozó lett.

Thomas felvonta a szemöldökét. James és a többiek sohasem tudták, hogy teljesen elhihetik-e Christopher történeteit. Nem mintha hazudott volna, csak ha nem mérőpoharakról és kémcsövekről volt szó, általában alig figyelt oda.

Christopher James nagynénjének, Cecilynek, és a nagybátyjának, Gabrielnek a fia volt. Ugyanolyan finom csontozatú volt, mint a szülei, sötétbarna hajjal, s olyan szemszínnel, amit csak úgy lehetett leírni, hogy az orgonáéra hasonlít.

– Kár ez egy fiúnak! – sóhajtott fel gyakran Cecily mártírkodva. Christophernek népszerűnek kellett volna lennie a lányok körében, ám a vastag szemüvege javarészt eltakarta az arcát, és folyton puskapor leledzett a körme alatt. A legtöbb árnyvadász gyanakodva szemlélte a mondén fegyvereket, vagy nem is érdekelte őket: a fémen vagy puskagolyón használt rúnák megakadályozták, hogy a puskapor felizzon, a rúnátlan fegyverek pedig hasznavehetetlenek voltak a démonok ellen. Christopher viszont megszállottja volt az elképzelésnek, hogy alkalmassá teheti a tűzfegyvereket nephilim célokra. Jamesnek el kellett ismernie, hogy valamiért vonzó ötlet ágyút szerelni az Intézet tetejére.

– A kezed – szólalt meg hirtelen Matthew, és előrehajolva Jamesre szegezte a zöld tekintetét. – Mi történt?

– Csak megvágtam – nyújtotta ki az ujjait James. A seb végighúzódott a tenyerén. Ahogy Matthew megfogta a kezét, James ezüst karkötője, amit állandóan viselt, nekikoccant a borosüvegnek az asztalon. – Szólnod kellett volna nekem – nyúlt be a kabátzsebébe Matthew az irónért. – Helyrehoztalak volna a sikátorban.

– Elfelejtettem – mondta James.

– Történt valami? – érdeklődött Thomas, aki a poharának a peremét simogatta anélkül, hogy ivott volna.

Bosszantó volt, hogy milyen jól ráérez a dolgokra.

– Nagyon gyorsan zajlott – válaszolta James kissé habozva.

– Sok olyasmi létezik, ami „nagyon gyors", de nagyon rossz is egyben – állapította meg Matthew, és James bőréhez illesztette az irónjának a hegyét. – Például a guillotine is nagyon gyorsan csap le. Vagy amikor Christopher robbant a kísérleteinél, azok is nagyon gyors robbanások szoktak lenni.

– Én szemlátomást nem robbantam fel, és guillotine sem fejezett le – állapította meg James. – Hanem… átléptem az árnyékvilágba.

Matthew felkapta a fejét, bár a keze mozdulatlan maradt, miközben az *iratze* – a gyógyító rúna – kirajzolódott James bőrén. A fiú érezte, hogy kezd csillapodni a fájdalom a kezében.

– Azt hittem, hogy annak a dolognak már vége – közölte Matthew. – Azt hittem, Jem segített neked.

– Tényleg segített. Egy éve nem fordult elő – rázta a fejét James. – Biztos túl nagy elvárás volt, hogy örökre elmúljon.

– Nem akkor szokott megtörténni, ha zaklatott vagy? – kérdezte Thomas. – A démon támadása miatt volt?

– Nem – vágta rá James. – Nem, azt el sem tudom képzelni. Nem.

James szinte már várta a küzdelmet. Keserű nyár volt mögötte: több mint egy évtizede az első, amit nem Idrisben töltött a családjával.

Idris Közép-Európában volt. Egy mindenfelől őrzött, romlatlan ország, elrejtve a mondénok szeme és a mondén találmányok elől: vasutak, gyárak és szénfüst nélküli hely.

James tudta, hogy a családja miért nem mehetett idén, ám megvolt a maga oka, amiért jobban szeretett volna mégis ott lenni, mint Londonban. Az őrjárat azon kevés dolgok közé tartozott, amik lekötötték a figyelmét.

– A démonok nem zavarják a barátunkat – végzett a gyógyító rúnával Matthew. Így, hogy James ilyen közel húzódott a *parabataiá*hoz, érezte Matthew szappanjának ismerős illatát, ami alkoholszaggal vegyült. – Valami más lehetett.

– Akkor beszélned kell a bácsikáddal, Jamie – javasolta Thomas.

James megrázta a fejét. Nem akarta Jem bácsit olyasmivel zavarni, amit már csak egy pillanatnyi zavarnak érzett.

– Semmiség. Meglepett a démon, és véletlenül rámarkoltam a pengére. Biztos vagyok benne, hogy amiatt történt.

– Árnyékká változtál? – kérdezte Matthew, miközben elrakta az irónját. Néha, amikor Jamest beszippantotta az árnyékvilág, a barátai arról számoltak be, hogy úgy látták, mintha elmosódnának a körvonalai. Néhány alkalommal teljesen átváltozott egy sötét árnyékká: James formája volt, ám átlátszó és testtelen.

Néha – nagyon ritkán – képes volt árnyékká változtatni magát, hogy átmenjen egy szilárd akadályon. Erről viszont nem óhajtott beszélni.

– Ha már szóba került a démon… – nézett fel Christopher a jegyzetfüzetéből.

– Nem került – mutatott rá Matthew.

– …milyen fajta is volt? – kérdezte a tolla végére harapva Christopher. Gyakran leírta a démonharcos expedíciók részleteit. Állítása szerint segített neki a kutatásban. – Mármint az, amelyik felrobbant.

– Azzal szemben, amelyik nem? – szólt közbe James.

Thomas, akinek kitűnő emlékezőtehetsége volt a részletekhez, válaszolt a kérdésre.

– Egy deumas volt, Christopher. Különös, hogy itt járt, mert nem szoktak városokba jönni.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

– Eltettem egy kicsit a gennyes váladékából – vett elő valamijéből egy zöld anyaggal teli bedugózott kémcsövet. – Óva intelek mindnyájatokat, hogy igyatok belőle.

– Biztosíthatlak, hogy nincsenek ilyen irányú terveink, te hígagyú – jegyezte meg Thomas.

– Eleget beszéltünk a trutymóról – borzongott meg Matthew. – Koccintsunk megint arra, hogy Thomas itthon van!

Thomas tiltakozott. James felemelte a poharát, hogy köszöntőt mondjon Matthew-val. Christopher kis híján a kémcsövét koccintotta James poharához, mire Matthew az orra alatt szitkozódva elkobozta a kémcsövet, és adott helyette egy pohár bort Christophernek.

Úgy tűnt, hogy Thomasnak, a tiltakozása ellenére, tetszik a dolog. A legtöbb árnyvadász afféle körútra ment, amikor betöltötte a tizennyolcat, és elhagyta az otthoni Intézetét egy külföldiért. Thomas néhány hete tért haza, miután kilenc hónapot töltött Madridban. Az utazás célja az új szokások megismerése és az utazó horizontjainak kitágítása volt. Thomas határozottan kitágult – mármint fizikai értelemben.

Hiába ő volt a legidősebb a csapatban, eleinte a termete kisebb volt. Amikor James, Matthew és Christopher kiment elé a kikötőbe a Spanyolországból érkező hajójához, a tömeget fürkészve alig ismerték fel a pallóhídon át leszálló izmos fiatalemberben a barátjukat. Most már Thomas volt a legmagasabb közülük, és úgy lebarnult, mintha egy farmon nőtt volna fel, nem pedig Londonban. Fél kézzel is tudott bánni a pallossal, és Spanyolországban egy új fegyver használatát is elsajátította, a *boláét*: erős kötelekből és súlyokból állt, amiket a feje fölött tudott pörgetni. Matthew gyakran mondta, hogy olyan, mintha egy barátságos óriás lenne a cimborájuk.